

מסורת הש"ס

6) רש"י, 3] [תוספתא פ"א ע"ש], 4] [ע"ז, 4] ס"א ואי, 5) ס"א שיעור ונגי' יעב"ן משער, 6] ויש"ן היטב תוספות ע"ז מה, ד"ה א"ר עקיבא ותוספות ב"מ כד: ד"ה אמא ותוספות כמותב קה, ד"ה דמש"ן,

תורה אור השלם

1. בי בער אשה זונה עד כפר לָחֵם וְאֵשֶׁת אִישׁ נָפֵס יָקָרָה תִּצְוֶה:

משלי ו כו

2. וְשָׁכַב אִישׁ אִתָּה שְׁכַבְתָּ זָרַע וְנִעְלַם מֵעֵינַי אִישָׁה וְנִסְתָּרָה וְהָיָא נִטְמָאָה וְעַד אֵין פְּהַ וְהָיָא לֹא נְתַפְשָׁה:

במדבר ה יג

הגהות הב"ח

6) רש"י ד"ה א"כ היינו וכו' וצברתימא דקאמר ר"א לל"ל ותיבת נמי נמחק: 3) תוס' ד"ה אי הכי וכו' אלף קמיימא דבריייתא נקט: 4) ד"ה אסן וכו' אלף קמיימא דבריייתא נקט:

המקנא פרק ראשון סוטה

כדי טומאה. ומהו כדי טומאה כדי ציאה ומהו כדי ציאה כדי הערלה דהיינו נשיקת אבר [לקמן כח:]: צלותו מקום וכמה שיעורה כדי הקפת דקל שיוכל האדם לילך סביבות הדקל. ולקמן מפרש למה לי למימני כולהון: **כדי מויגט כוס**. למוחו במים וסתם כוס רביעית. ולקמנא אמרי' כל

אחד ואחד מן החכמים הללו צעמנו

שיער כמה שהוא שוהה בהערלתו:

ליטול קיסם. מצין שנייה: **ואף ע"פ שאין ראיה**. גמורה לדבר דקרא לאו הושטת יד לסל כתב ציה יש וכר ורמז מקצת דהוקשה אשה וזנה לככר **לחס: וכל הני למה לי**. למימני צרישא ליתני שיעור סתירה כדי טומאה כדי הקפת דקל: **דאי סנא כדי טומאה הוה אמינא**. ככל שיעור הנריץ לצא לדי כך דהיינו טומאה וארלותה שיפתה אותה וידבר על לבה עד שתתרחש: **קמ"ל**. דמאי

טומאה ציאה לחודה דאיכא למימר קודם הסמירה נתרלית לו: **קמ"ל כדי הערלה**. דקי"ל צפרק הצא על יצמתו (יבמות נד). הערלה כגמר ציאה לכל העריות: **ואי סנא כדי הערלה**. ולא תנא צרישא כדי טומאה הוה אמינא כדי הערלה וארלותה ואפי' תנא כדי ציאה כדי הערלה לא הוה מימעיעט ארלותה דלנא אמינא הערלה למעוטי גמר ציאה ומיהו ארלותה צעינן דהכי הוה משמע כמה שיעור סתירה כדי ציאה והנא אמינא כל כרבי ציאה דהיינו ארלותה וגמר ציאה והדר מפרש מה היא ציאה הערלה אכתי ארלותה לא אימעיעט הילכך תנא צרישא כדי טומאה דמשמע טומאה וארלותה והדר פריש ומה היא טומאה כדי ציאה ועל כרחין אימעיעט ארלותה דהא ציאה כולה גמר ציאה משמע ולא מייעט אלף ארלותה והדר תנא ומה היא ציאה הערלה למעוטי דלא צעינן גמר ציאה וממילא שמעי' מינה נמי דאיזי' לא תנא כדי ציאה אכתי לא הוה ממעטא ארלותה דכדי טומאה גמר ציאה וארלותה משמע והערלה דפריש צתרה לא ממעטא אלף גמר ציאה הילכך אינפריכו כולהו: **ונמה**. הוה שיעור הערלה לחודה כדי הקפת דקל. והא ליכא לאקשויי הואיל וסוף סוף שיעורא כדי הקפת דקל הוא ליתני כמה שיעור סתירה כדי הקפת דקל דאיצטעי ליה לתנא לפרושי איסור סתירה משום מאי או גמר ציאה או הערלה משום הכי תנא כדי טומאה כדי ציאה כדפרישית: **כדי חורס**

דקל קס"ד השתא דהיינו הקפה: **צרות**. שהרוח דוחפתו להענף והוא חוזר למקומו: **קאי בדוכסיה**. נח מניעוועו: **אימא כדי למווג ולשסוה**. והאי כדי לשמותו דקאמר לעיל אמויגה דקאמר רבי אליעזר קא מוסיף ר' יהושע ואמר שמה נמי צעינן עם המויגה וכדי מויגה דתנא הכא בצבריימא מויגה ושמה קאמר דסתם מויגה למשתייה מיד הוא שאחר שמוגו מתקלקל אס משהה אותו: **א"כ היינו רבי אליעזר**. דהא ר' אליעזר בקמיימא כדי מויגת הכוס קאמר וקא פליג ר' יהושע ואמר כדי לשמותו וצבריימא 6) 6) (נמי) אמר רבי אליעזר חזרת דקל ואוקימנא דהיינו כדי מויגה ואי מויגה דקאמר ר' יהושע צתריה בלא שמה קאמר היינו רבי אליעזר: **הנא אמר כדי לשסוה**. לכוס: **חד שיעורא הוה**. וליכא לאקשויי א"כ היינו ר' יהושע דבקמיימא אמר כדי לשמותו לכוס ואמר בן עזאי צתריה כדי לללות ציאה דהוא כדי שמה לאו קושיא היא דהא אוקימנא כדי לשמותו דר' יהושע כדי למווג ולשמות וקאמר ליה בן עזאי כדי לללות ציאה דהוא כדי שמה לאו **כדי לללות וגומעא**. גמיעה דקאמר ר"ע בקמיימא אכלייה דבן עזאי דלעיל מיניה קא מוסיף לה וצבריימא דקאמר כדי לללות ציאה לללות ולגמע קאמר דסתם ללייה גמיעה צתרה שגומעו חס שלא יטעון: **לדבריו דר"ע קאמר לה**. דאמר לללות ולגמוע לדיך אדקמשערת כללייה וגמיעה בחדא 7) שפיר בגמיעה שלש דהוא כלליאה וגמיעה בחדא: **דמרחק**. שני ראשי הנימא הנפסקות מרוחקות זה מזה דאיכא שהייה טפי: **דמהדק**. הקיסם בדוחק צין השיינס: **דמהדק**. הככר בדוחק בתוך הסל: **בחדשא או צעתיקא**. סל ישן חלק הוא ונוח להשתמש מן החדש שהחדש יוצאין לתוכו ראשי קיסמין של אריגה: **צקריאל או צחמימא**. לחס חס נמעך ונשמט מן היד ולכרך להוציאו צנחת ושוהה בהוצאתו:

ד.

כמה שיעור סתירה. צירושלמי כל אלין שיעורין אחר [המרת סינין]:

בן עזאי אומר. האי דמקדים בן עזאי לרבי עקיבא אע"ג דרבי עקיבא היה רבו כדאמר צפרק הרואה (ברכות סג.) בן עזאי עד

כאן העזת פניך צרפך משום דללייה

קודמת לגמיעה והאי דמקדים ליה

צאיך צרייתא משום דמסיק שיעורין דשייכי צכוס אצל תימה אמאי מקדים רבי ישמעאל למילתייהו דרבי אליעזר ורבי יהושע מיהו י"ל דסדר אכילה ושמה סמיך 8):

אי הכי היינו רבי אריעזר. ה"ה דהוה מזי למימר אי הכי היינו בן עזאי אלא 9) צרייתא קמיימא נקט א"י יתכן צבן עזאי כדי למווג ולשמותו: **אם בן היינו בן עזאי**. ה"ה דהוה מזי למימר היינו רבי יהודה בן צתירא אלא 10) צרייתא קמיימא נקט: **דמרחק או דמקרב**. צחזרת דקל לא קמצעי ליה

גדול או צקטן משום ידיע שיעוריה דהיינו כדי מויגת הכוס וכן כלליית ציאה צמדורה גדולה או קטנה משום דפי' כזר דהיינו כדי שתיית הכוס אצל בהקפת דקל מינה אמאי לא קמציעי ליה:

נעקך

נצמאה הוי אומר כדי טומאה כדי ביאה כדי העראה כדי חזרת דקל דכרי ר"א רבי יהושע אומר כדי מויגת הכוס בן עזאי אומר כדי לשתותו ר"ע אומר כדי לצלות ביצה רבי יהודה בן בתירא אומר כדי לגומעה קס"ד היינו הקפת דקל היינו חזרת דקל התם א"ר ישמעאל כדי הקפת דקל ופליג ר"א עליה הכא אמר ר' אליעזר כדי חזרת דקל אמר אבוי הקפה ברגל חזרה ברוח בעי רב אשי חזרה ברוח כי היכי דאיזיל והדר אתי או דילמא כי היכי דאיזיל ואתי והדר קאי בדוכתיה תיקו התם אמר ר"א כדי מויגת הכוס הכא כדי חזרת דקל אידי ואידי חד שיעורא הוא התם א"ר יהושע כדי לשתותו הכא אמר כדי מויגת הכוס אימא כדי למווג ולשתות ולימא אידי ואידי חד שיעורא הוא א"כ היינו ר"א התם אמר בן עזאי כדי לצלות ביצה הכא אמר כדי לשתותו אידי ואידי חד שיעורא הוא התם אמר רבי עקיבא כדי לגומעה הכא אמר כדי לצלות ביצה אימא כדי לצלות ביצה ולגומעה אידי ואידי חד שיעורא הוא אם כן היינו בן עזאי התם א"ר יהודה בן בתירא כדי לגמוע שלש ביצים זו אחר זו הכא אמר כדי לגומעה לדבריו דרבי עקיבא קאמר דקאמר משערין בצליאה ובגמיעה אימא שיעור גמיעה לחודה כדי לגמע שלש ביצים זו אחר זו דהיינו צליאה וגמיעה: ר"א בן ירמיה אומר כדי שיקשור גרדי נימא: בעי רב אשי דמרחק או דמקרב תיקו: חנין בן פנחס אומר כדי שתושיט ידה לתוך פיה ליטול קיסם: בעי רב אשי דמהדק או דלא מהדק תיקו: פלימו אומר כדי שתושיט ידה לסל ליטול ככר: בעי רב אשי דמהדק או דלא מהדק בחדתא או בעתיקא בחמימא או בקרירא ברהטי

למווג דרבי מויגה עם השתיה דסתם מויגה למשתיה מיד הוא אבל הכא ר"ל לשתותו בלא מויגה [דהיינו] כדי לצלותו. בעי רב אשי במרחק או במקרב. תמה אמאי לא קא בעי בהקפת דקל באלימא או בקטיפא דבשלמא גבי כוס סתם כוס הוי מרביעית. וכן ביצה סתמא דתרנגולת וביניעות אלא מדקל אמאי לא בעי באיזה דקל מיורי. ושמא ר"ל כדי הקפת דקל בינוני:

צדחטי

עין משפט
גַר מצוה

יד א ב מיי פ"א מהל' סוטה הלכה צ סמג עשין ט טוש"ע אה"ע ס"י קנח ספיף ד:

תוספות שאנץ

ה"א כדי טומאה וארצותה פ"ה שיפתה אותה וידבר על לבה כדי שתחריצה קמ"ל דמאי טומאה ביאה לתוך דאיכא למימר קודם נתרצית ואי תנא כדי ביאה כו' קמ"ל כדי העראה דהעראה כגמר דביאה לכל העריות כדאיתא בפרק הבב על יבמות. ואי תנא כדי העראה ה"א כדי העראה וארצותה ואפילו תנא כדי ביאה כדי העראה לא אמעיט ארצותה דאנא אמינא העראה למעוטי גמר ביאה ומיהו ארצותה בעי דהכא הוה משמע כמה שיעור סתירה כדי ביאה ואנא אמינא כל צרכי ביאה דהיינו ארצותה וגמר ביאה והדר תני העראה לומר ביאה העראה אכתי ארצותה לא מעועי הילכך תנא ברישא כדי טומאה דמשמע טומאה וארצותה והדר מפרש ומאי היא טומאה כדי ביאה וע"כ ארצותה אימעוט דהא ביאה כולה גמר ביאה משמע ולא מייעט אלא ארצותה והדר תני העראה לומר דלא בעי גמר ביאה וממילא שמעי' דאי תנא כדי טומאה כדי העראה וארצותה משמע והעראה דפריש בתריה תו לא ממעטינא אלא גמר ביאה הילכך איצטריי' כולהו ע"כ ל"ה. וכמה כדי טומאה כדי הקפת דקל וליכא לאקשויי הואיל וסוף סוף שיעור הקפת דקל היא ליתני כמה שיעור סתירה כדי הקפת דקל דאיבעי ליה לתנא לפרושי איסור סתירה משום מאי כפי"ה ובתוסי' וירושלמי גבי שיעורין הללו כמה היא העראה כדי הקפת ידו שלימה אי"ד ויסי כל השיעורין הללו חוץ מהתרת סינר. התם אמר בן עזאי כדי לצלות ביצה והכא אמר כדי לשותות ואידי ואידי חד שיעורא הוא וליכא לאקשויי א"כ היינו רבי יהושע דאמר לעיל כדי לשותותו ואמר בתויה כדי לצלות ביצה משום דר' יהושע אמר

